

approbavit. Nec minùs vicariatus Archi-Episcopa-
lis Moguntinus in sententiâ de Ann. 1738. Martii
13tiâ & Anno 1741. 4tâ Maji in ESTORS *Anfangs*
Gründen des gemeinen und Reichs-Process. s. 2433.
& 2434. Nec non in sententiâ 20mâ Maji 1756.
in Causâ Appellationis Herbipolensis Abbatix in
Schönthal contra communitatem & Parochum in
Marlach idem principium confirmârunt.

VI.

SÆCULARES DECIMIS INVE-
STITI, EAS IN QUALITATE DECIMARUM
SÆCULARIUM TENENT, ADEOQUE AD
REPARATIONEM ECCLESiarUM
NON OBLIGANTUR.

Quando sæcularis à sæculari Decimis est investi-
tus, quòd tunc omnis qualitas Decimæ Ec-
clesiasticæ exulet, vacat dubio; Ast quando Domi-
nium directum est penes Ecclesiam, tunc potissi-
mum quæstio oriri solet, an tales Decimæ, quo-
usque nexus feudalis perdurat, qualitate Ecclesia-
sticâ sint affectæ, nec ne? circa cujus quæstionis re-
solutionem præviè observandum est, fuisse tem-
pora, quæis Prælati pro lubitu circa bona Ecclesia-
stica versati, easque facillimè alienare præsumebant.

Præcipuè in bonis Mensalibus liberiores sibi esse potestatem autumantes, substantiam Ecclesiæ citra necessitatem vel utilitatem in suos consanguineos, aut quæis favebant, milites, impendebant. Abusui huic frequenter obicem ponere sacri Canonnes contendebant, nunc enim alienationes rerum Ecclesiasticarum, nunc bonorum Mensalium prohibebant; in specie verò infeudatione Decimarum iis interdixit GREGORIUS VII. *in Caus. 16. Quæst. 7. can. 3.* Verùm hæ omnes prohibitiones sicut tantum abusus sui temporis refecare intendebant; ita nequiquam illicitas reddere cogitabant illas infeudationes, quæis locupletiores factæ Ecclesiæ, dum Dominium directum vel in Decimas laicales, vel in alia bona hæc ratione acquirebant, vel quas ipsa necessitas exigere videbatur; unde pro hujus exigentiâ non dubitabant Præfules, etiam personas sæculares sicut aliis redditibus, ita & Decimis investire. Aliqua Exempla afferam. Sic dum Dominium directum in varia bona, simulque militem, turbulentis Germaniæ temporibus, Ecclesiis admodum necessarium, acquirere poterat Ecclesia Pataviensis, non dubitavit Episcopus Ann. 1198. in feudum concedere Decimas ad Ecclesiam pertinentes in *LUDEW. Rel. Mss. Tom. 4. p. 211. Eadem*

dem Ratione Conciti Decimas contulit Episcopus Razeburgensis, in HELMOLD *Chron. Slavor. Lib. 1. C. 77.* Sic Decimas ab Ecclesiâ Moguntinâ recognovit Landgrafius teste Chartâ in GUDEN. *Tom. 1. pag. 703.* Sic Milites quidam â Monasterio Hersfeldensi Decimas in feudum tenuerant, ceu patet è chartâ de An. 1273. apud eundem *Tom. 1. p. III.* Sic ARCHI-EPISCOPUS BREMENSIS Ann. 1297. civem investivit Decimis in SENCKENBERG *prim. lin. append. p. 8.* Sic Decimas ab Ecclesiâ Fuldensi in feudum habuit Dynasta: prout patet è Diplomate de An. 1304. in GUDEN. *Tom. 4. p. 988.* & ab Ecclesiâ Moguntinâ Comes Teste Chartâ de Ann. 1312. ibidem *Tom. 3. p. 84.* Similiter ab EPISCOPO HERBIPOLENSI An. 1431. in LUNIG *Corp. Jur. feud. germ. p. 1559.* uti & Miles ab Ecclesiâ Moguntinâ Ann. 1436. in SENCKENBERG *Cit. L. p. 5. in fine.* pariter Comes âb Ecclesiâ Fuldensi An. 1462. in SCHANNAT *client & Fuld. Cod. prob. N. 127.* Hâc enim ratione oportebat pacem & defensionem Impetrare Ecclesiis, ubi omne ferè jus Germaniæ in manu & bellis privatis, ac spoliationibus consistebat: Et hæc est ratio, cur hodie tot supersint Decimæ, quas sæculares in feudum ab Ecclesiis recognoscunt. Circa Decimas hæc quoad punctum reparandæ

Ecclesiæ ita scribit VALLENSIS in *Paratitl. Jur. Canon. Lib. 3. Tit. 48. N. 4. Decimæ feudales in manu Laicâ existentes sunt planè immunes ab onere reparandarum Ecclesiarum, & ædium Parochialium*; NON TAMEN ILLÆ, QUÆ DOMINUM ECCLESIATICUM AGNOSCUNT. Cui opinioni non benè pondus addi videtur per hoc, quòd olim, qui redditus Ecclesiæ in beneficium acceperint, ad Ecclesiam reparandam fuerint obligati, ceu suprâ *MEDITATIONE 4.* vidimus; aliunde verò notum sit, feuda olim dicta esse beneficia vid. E. g. *SENCKENBERG prodr. jur. feud. p. 119. §. 9. MASCOV. de jure feud. C. 2. §. 4. BUDER repertor. jur. publ. & feud. V. beneficium & feudum*; adeoque vasallis ejusmodi Ecclesiasticorum omninò incubuisse obligationem sumptus ad reparandam Ecclesiam suppeditandi. Id quod & hodie rationem videtur habere, dum onus fabricæ etiam secundum Analogiam juris recentioris in specie *TRIDENTINI Sess. 21. Cap. 7.* incumbat redditibus & bonis Ecclesiasticis, & eorum possessoribus, adeoque & iis, qui Decimas Ecclesiæ in feudum tenent. Verùm hæc omnia argumenta tanti non sunt ponderis, ut talibus vasallis ejusmodi onus injicere valeant. Ut enim taceam, hoc argumen-
tum

tum probare nimum, dum exinde sequeretur, non tantum eos, qui Decimas Ecclesie sub lege fidelitatis tenent, sed quosvis vassallos Ecclesiarum ad reparandas Ecclesias adstringi, quod tamen notorie observantiae refragatur; aliunde cognitum est, quod beneficium non eoipso pro feudo possit reputari. Sic enim constat, apud Romanos jam viguisse beneficia, & fuisse beneficiarios, quin tamen exinde sequatur, in Imperio Romanorum jam feuda & vassallos innotuisse; potius enim magna inter illa beneficia & nostra feuda occurrit differentia, ceu erudite ostendit praefatio ad BOEHMERII *Tomum. 3. Exercit. ad Dig.* Similiter etiam tempore Francorum notissima quidem fuere beneficia, & haec ipsa semina feudorum, quae ex iis deinceps post Ann. 1000. enata sunt, continet, Ceu MURATORI in *Diss. de Alodiis, Vassis, Vassallis.* In JENICHEN *Tom. 1. Theaur. jur. feud.* ostendit. Ast inde nondum sequitur, beneficia Francorum jam fuisse feuda. Potius & hic magnum intercedere discrimen ostendit GEORG. LUDW. BOEHMER in program. *de feudis e Francorum beneficiis enatis.* Praecipue magna inter feuda & beneficia Francorum Ecclesiastica se prodit differentia; si modo consideremus, quod

quòd in ante deductis jam fuit observatum, scilicet beneficiorum ejusmodi possessores præter obligationem reparandi Ecclesias, exinde nonas & Decimas ad illam Ecclesiam vel Monasterium, unde beneficium acceperant, dare debuisse; prætereà beneficia hæc certo modo fuisse precaria, dum è Capite propriæ indigentia ab Ecclesiâ poterant revocari, denique morte Precaristæ tale beneficium vacasse, nec in ullum ejus heredem transisse. Quæ omnia in feudis etiam Ecclesiasticis longè aliter se habent; horum enim natura non in eo consistit, ut Vasallus reparet Ecclesias, ut nonas & Decimas Ecclesiæ præstet, sed ut fidelitatem exhibeat, Ecclesiam tueatur & defendat, & servitia regulariter militaria, sive castrensia sive extra castrum præstet. Feuda Ecclesiastica, non temporalem tantum ususfructus alienationem, sicut beneficia tempore Francorum, sed longè firmiorem abdicationem Domini utilis continent, & hinc nec ex capite indigentia Domini directi revocari, nec Descendentibus Vasalli ab Ecclesiâ eripi possunt. Quæ ipsa differentia in causâ est, cur beneficia hæc tempore Francorum adhuc pro bonis Ecclesiasticis etiam durante adhuc precariâ potuerint considerari, cum econtra feudum ab Ecclesiâ

clesiâ datum durante nexu feudali perinde ac alia
 res sæcularis à vasallo possideatur, & sic omnis qua-
 litas Ecclesiastica extincta sit, & demùm in casu
 consolidationis cum Dominio directo reviviscat.
 confr. BOEHMER *Tom. 1. Consult. 4. Num. 161. &*
seqq. adeoque suâ sponte conficitur, quòd, quia
 bona ab Ecclesiâ sæcularibus in feudum data quo-
 usque ut feudalia possidentur, non possunt ut bona
 Ecclesiastica considerari, quòd eo ipso etiam, quàm
 parùm ad Mensam Episcopalem, ad congruam
 Clericorum, & ad sustentationem pauperum, tam
 parùm etiam ad fabricam Ecclesiæ à vasallis sæcu-
 laribus impendi debeant, quòdque similiter vasalli
 Decimis ab Ecclesiastico investiti ad reparationem
 Ecclesiæ concurrere meritò detrectent. Nam (ut
 benè ait CORPZOV. *in jurisprud. Consistoriali Lib. 2.*
def. 347.) *bona feudalia onere contribuendorum Ec-*
clesiæ sumptuum non debent gravari, cum enim va-
sallus ratione feudi Domino directo sit obstrictus ad
servitia, æquum, ut vicissim ab aliis oneribus quo-
ad feudum eximatur, ne duplici onere gravetur.
 Néque in contrarium authoritas VALLENSIS sui
 usque adeò est valitura momento, ut integram hanc
 juris feudalis & hodierni analogiam queat evertere,
 hinc potius eatenus prævalebit sententia à COSTÆ

ad Decretales Tit. de transiction. In fin. dum ait: Laici decimas in feudum ab Ecclesiâ datas jure optimo possident tanquam res proprias & patrimoniales, & BARBOSÆ ad C. 2. de Decimis in 6. N. 12. scribentis: Decimæ postquam in Laicos alienatæ fuerunt, factæ sunt de ipsorum patrimonio, & uti profana bona censerî debent. Nec non ESPENII P. 2. Tit. 33. C. 4. N. 380. seqq. ubi ita dicit: Illud jam pridem hîc & in Galliâ aliisque partibus invaluit, quòd Decimæ infeudatæ à Laicis possideantur ut alia bona patrimonialia, idque observârunt omnes pragmatici, & notoria praxis ubique confirmat. Qui etiam in subsequentibus benè observat Decimas ejusmodi, si soluto Nexu feudali ad Ecclesiæ revertantur, rursùs qualitatem reddituum Ecclesiasticorum induere, horùmque juribus deinceps esse æstimanda.

O. A. M. D. G.

